

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 4. listopada 1881.

List 44.

Prošnja do prijatelj vernih duš.

I.

*Naredite obljubo velikodušnega djanja ljubezni, ki je po izreku sv. zbora za odpustke 20. listop. 1854 naj večji tolažba vernim dušam v vicah! *)*

Obljuba velikodušnega djanja ljubezni za duše v vicah je v tem, da kdo ves zadostivni sad dobrih del, kar jih bo do konca svojega življenja storil, in še celó to, kar bodo drugi po njegovi smerti za-nj storili, vernim dušam v vicah odstopi. Zasluživnega sadú pa, to je, kar on s svojimi dobrimi deli za nebesa zasluži, vernim dušam, ako bi tudi hotel, ne zamore odstopiti, kajti to ostane njegova lastina. Le zadostivni sad svojih dobrih del, s kterimi bi si zamogel svoje lastne zaslužene časne kazni ali pokoro izbrisati in kar bi drugi po njegovi smerti za izbrisovanje njegovih zasluženih časnih kazni storili, to in edino to zamore vernim dušam odstopiti.

Ta obljuba velikodušnega djanja ljubezni je zapadek vsih pobožnost in dobrih del, ki jih je keršanska ljubezen v pomoč vernim dušam iznajdla, tako, da jo po vsej pravici sv. zbor za odpustke v Rimu sme „naj večjo tolažbo vernim dušam v vicah“ imenovati. S to obljubo prav vse, s čimur koli bi zamogli samim sebi zaslužene časne kazni izbrisovati, brez prideržka vernim dušam v prid odstopimo. Vediti pa je, da ta obljuba ne veže tako, da bi človek od nje odstopiti ne mogel, kajti ona ni slovesna obljuba, ampak je le nek terden sklep ali volja. Kdor bi pa slovesno obljubo naredil, kakoršno n. pr. naredijo „redovnice pomočnic: vernim dušam v vicah“, ne more brez greha od nje odstopiti. Vsak drugi pa zamore od te neslovesno storjene obljube brez greha odstopiti; zgubi pa, ako odstopi, zanaprej vse odpustke, ki so podeljeni na to obljubo velikodušnega djanja.

Odpustki so ti-le:

1. Mašniki, ki storé velikodušno djanje ljubezni,

imajo vsak dan pravico privilegiranega altarja; to je, vse ss. maše, ki jih opravijo za mertve, so sklenjene s popolnoma odpustkom, ki se pa le tistim vernim dušam, za ktere se ravno sv. maša opravlja, zamore nakloniti. Ss. maše se berejo v tisti barvi, ki je v direktorju za dotični dan predpisana. Le takrat, kadar je dovoljeno v črni barvi maševati, se mora črna barva rabiti, namreč, kadar je v cerkveni pratiki „semiduplex“, „simplex“, na dan pogreba, tretji, osmi, trideseti dan in v obletnico.

2. Verniki pa dobé popolnoma odpustek (ki se pa tudi le dušam v vicah zamore nakloniti), kolikorkrat sv. obhajilo prejmejo, in tistega dne obišejo cerkev ali očitno kapelo in tam molijo v papežev namen pet očenašev. Oni lahko kar v tisti cerkvi, v kteri se obhajajo, molijo v papežev namen.

3. Ravno tako dobé popolnoma odpustek vsak ponedeljek, ako so pri sv. maši dušam v vicah v tolažbo, cerkev obišejo in molijo v papežev namen, kar se lahko zgodi v ravno tisti cerkvi, v kteri so pri sv. maši.

4. Kdor storí to velikodušno djanje ljubezni, zamore vse odpustke, ki so bili kedaj in še bodo podeljeni, nakloniti dušam v vicah (akoravno se sicer po določilih ne morejo obračati mertvim v prid). (1—4. papeževo določilo 30. kimovca 1852).

Bolniki, starčki, kmetje, popotniki, jetniki itd., ki v ponedeljek ne morejo biti pri sv. maši, smejo že v nedeljo (pa le v nedeljo, ne pa kak drugi dan) darovati sv. mašo v ta namen. Otroci pa, ki še niso bili pri sv. obhajilu, in drugi verniki, bolniki itd., ki ga iz kterega koli vzroka ne morejo prejeti, si zamorejo od svojega spovednika, ki mora od škofa v to pooblasten biti, namesto sv. obhajila izprositi kako drugo dobro delo, da se vdeleži teh duhovnih dobrót. (Pap. dol. 18. listopada 1854.) *)

Ti naštetí popolnoma odpustki kažejo, koliko popolnoma odpustkov zamorejo vernim dušam nakloniti, koliko jim pomagati in rešiti jih iz vic vsi verniki s ss. obhajili in ss. mašami, koliko še posebno mašniki, ako storé to obljubo velikodušnega djanja ljubezni za duše v vicah! Sv. obhajilo in odpustki so pač veliki pripomočki za reševanje vernih duš iz vic, tako tudi

*) Gl. brošurico: „Helfen wir den Verstorbenen; dadurch helfen wir uns selber“, 16 strani; bukvarna Ljudovik Mayer na Dunaju. Tu je kratka, pa prav dobra obravnava „velikodušnega djanja ljubezni“.

*) „Maurel's Ablässe“, str. 235.

druge dela, molitev, post, milošnja itd.; — in s to obljubo se vse to vernim dušam odstopi.

Vse to verjamem, utegne kdo reči; toda vse, prav vse, s čimur bi zamogel svoje lastne časne kazni izbrisovati, pa dušam darovati in sam na se pozabiti, tega ne morem; potem pa meni nič ne bo ostalo, ko bom vendar zadostivnih dobrih del na unem svetu tako ker vavo potreben! Zakaj veliko sem se pregrešil v življenji in veliko zadolžil — za se moram naj poprej skrbeti; prevelik grešnik sem, meni ne kaže velikodušnega djanja ljubezni storiti.

Na to ti to-le odgovorim: Gospod Bog ni skop, on vsako dobro delo stoterno poplača, poplača še zlasti to, kar mi njegovim preljubim dušam v vicah v prid storimo. V duhu svetosti umerli fajmošter Arski je pogosto rekel: „O molimo in dajajmo veliko moliti za ranjke: ljubi Bog bo nam enkrat stoterno povernil, kar bomo za nje storili.“ In sv. Ambrož, cerkveni učenik, pravi: „Vse, kar v prid mertvim storimo in damo, bo tudi nam v prid, in po smerti bomo stoterno povernjeno imeli.“ Sv. Jederti je Jezus rekel: „Kdor kako dušo iz vic reši, imam nad tem tako veselje, kakor da bi bil mene samega iz ječe rešil.“ Prašam te toraj, bo li Bog na-te pozabil, ako za verne duše to obljubo narediš, njim njih terpljenje zljajšaš ali še celo eno ali še več njih rešiš; ti li po tej poti rešene verne duše ne bodo za to preveliko dobroto silno hvaležne, ne bodo li za-te prosile za tvoje zveličanje, sprosile ti rešenja iz vic, ako bi va-nje prišel? Gospod in verne duše ne bodo na te pozabili, temuč dobil boš v nebesih vse to stoterno povernjeno; in ako v vice prideš, smeš upati, da boš kmalo iz njih rešen, kajti blagor usmiljenim, oni bodo usmiljenje dosegli. Izgled o tem v naslednjem spisu.

Oblast katoliške Cerkve.

(Sklep.)

Kristus je vstanovil Cerkev kot svojo vidno namestnico. Njej izročil je isto trojno oblast, katero je sam imel. Potrebna je Cerкви oblast učiteljstva, da se nauk Kristusov ohrani čist in nepopačen; vsled oblasti duhovniške nam ona deli Božjo milost, da na potu do zveličanja ne opešamo; s pastirsko ali vladarsko oblastjo pa čuje nad verniki ter jim odkazuje pravo pot do nebes. Radostno toraj sprejemajmo njene nauke; poslužujmo se pripomočkov, ki nam jih deli; bodimo skerbni za svojo prihodnjo srečo ter dajmo se ji voditi in spravljati v našo pravo domovino v blaženi večnosti!

M. K.

Iz življenja Mavricija Tomana.

(Dalje in konec.)

XVI. Napovedana rešitev iz zapora.

Avstrijski poslanec se je med tem časom prizadeval, da bi od vlade za nas dobil kako hišo, da bi mogli vsi skup stanovati, pa ni se mu posrečilo, dobil je vedno odgovor, da se vlada boji novega upora. Nazadnje je nas nemške jezuite sam v svojo palačo vzel in nam dobro stregel. Preskerbel nam je tudi čednejši obleko in skoraj vsaki dan nas je popraševal, če se nam kaka reč pogreša, ker ni hotel, da bi kdo na Dunaju kaj čez-nj govoril. Teh stroškov ni plačeval iz lastnega žepa, imel je naročeno od svoje vlade. Vendar se mu mora čast dati, da je prav po keršansko z nami ravnal, in za to ljubezen mu bomo vedno hvaležni.

V začetku jaz te dobrote nisem vžival, ker sem gospodu Kastru besedo dal, da bom njegove otroke podučeval, on pa me je tri mesce pustil v ječi čakati. Podal sem se toraj sam na pot v Lisabon, da z gospodom govorim, kajti zvedil sem za gotovo, da je po opravih v mesto prišel. Prejel sem pa med potom pismo od svojega tovarša, ki je že dalj časa imel pri cesarskem poslancu preskerbovanje, pismo, da gospod Kastro bo malo tega spolnil, kar mi je obljubil, naj tedaj o pravem času gledam, da na Nemško odrinem, ker tudi tam bi lahko otroke podučeval, ako bi bilo potrebno.

Na to sporočilo nisem šel k gospodu Kastru, ampak k cesarskemu poslancu, proseč ga, naj za-me pri portugalskem dvoru prosi, da morem z drugimi odriniti v svojo domačijo. Spoznal sem, da poslancu ni bilo všeč, ker se nisem ob enem z družimi pri njem oglašil, dal mi je toraj kratek odgovor: „Ni mi pristojno samo za enega toliko potov imeti, glejte tedaj sami, kako proč pridete.“

Serčen sem se sam podal k prvemu ministru Pontu de Lima, dobil sem zaslisanje in ustmeno zagotovljenje, prejel sem pa tudi pismeno. Dobil sem še zagotovilnico, da zadobim vse druge reči, ktere so prejeli nemški jezuiti. Pri slovesu djal mi je častnik: „Pojdite le v domovino, dobro se imejte, pa molite za nas. Ne mislite pa preslabo o Portugalcih, o Pombalu pa kakor je drago, čez-nj se že smete pritožiti.“

Ko sem se še z gospodom Kastrom pobotal, vernil sem se vesel k cesarskemu poslancu, in po izverstem kosilu podal sem se že pozno pesh proti ječi nazaj. Vse to sem opravil en dan. Ker se mi je vse tako po sreči izšlo, sem lahko na ves trud pozabil.

Dva ali tri dni potem, bilo je 10. julija, prišel je človek s čolničem po-me. Svoje reči imel sem že vse pripravljene, poslovil sem se hitro pri poveljniku pri družih častnikih, ... objel sem še svojih osemnajst sobratov, ki so zavoljo pomajkanja potrebnega premoženja še ostali morali, ter sem se odpeljal v Lisabon, kjer so me pridružili drugim nemškim jezuitom v poslancevi palači.

XVII. Resnična prostost. Potovanje iz Lisabona do Genove, Dunaja in Bocena.

Poslanec je najel za dvanajst jezuitov dansko barko. Med jezuiti bilo je sedem Nemcev — trije so se pri drugi priliki v Kolin odpeljali — in pet Lahov, za ktere se je papežev poslanec zeló pečal. Naša barka, ki je bila na Laško namenjena, ni imela drugega vozila, kakor nas in naše blago. Poslanec je plačal poveljniku barke za vožnjo, nam pa je dal še za potovanje po suhem in vsakemu popotni list in priporočilno pismo knezu Kavnicu. Poslal nam je še na barko mesa, kruha in vina.

18. julija 1777 smo se podali na pot, peljaje se memo terdnjave sv. Julijana rekli smo še enkrat „z Bogom!“ hiši, v kateri smo šestnajst lét tako žalostno stanovanje imeli in toliko hudega skusili. Osemnajst dni smo se do Genove vozili, vreme smo imeli vedno vgodno, le vročina bila je strašna in postali smo čerňi kakor zamorci. Dobro je bilo, da nas ni kaka afrikanska roparska barka zasačila, drugač bi bili iz šestnajstletne prišli v vedno ječo. Naša barka ni bila prav nič oborožena, toraj ne bi bili mogli napada odbiti. Dobrotljivi Bog nas je na tej poti velike nevarnosti obvaroval. Naš kermilar se je zmotil in mislil, da smo še daleč od suhega. Peljali smo se toraj dalje in po noči gremo tik otoka Sardinije med dvema robovoma srečno naprej. Za las skoraj in zadeli bi bili ob robova ali pa se naslonili na pešnate klopi in nesreča je bila gotova. Spali smo vsi in spijoči bi se bili potopili na dno morja.

Kermilar nam je ob zori pripovedoval srečni izid in veliko nevarnost, v kateri smo se nahajali.

Približali smo se konečno Genoveški zemlji. Stalo nas je pa še veliko truda, da smo barko v zavetišče spravili. Dobro četert ure od zavetnika nas je zapustil veter in nismo mogli ne naprej ne nazaj. Ljudje iz zavetnika so vendar našo nevarnost zapazili in prišli so v majhnih čolnih in nas v zavetnik spravili. Rekli so, da se barki ne dá drugače pomagati, kakor da jo z verigami v luko potegnemo. To smo storili in kar nas je bilo jezuitov, akoravno slabi, pomagali smo in delo dokončali, ko se je ravno noč delala.

Prekrasno mesto je bilo že razsvitljeno in ni moč njegove krasote dostojno popisati. Drugi dan je prišla zdravniška komisija nas preiskovat, če smo zdravi, in spustili so nas na suho. Pri mestnih vratih so pregledali naše blago, in ko smo poveljniku nekaj v roke stisnili, dal nam je nazaj, rekoč: „Dobro previdim, da ste gospodje sami potrebni, le sprivite.“

Genoveški jezuiti so nas predstavili nadškofu in dal nam je pismeno dovoljenje za maševanje. Nadškof nas je izpraševal, če smo bili v šestnajstletni ječi katerikrat zaslišani, in ko smo odgovorili, da ne, je rekel: „Tako djanje je nečloveško in neslišano“. V Genovi smo prodali skoraj vse reči, katere smo prinesli seboj iz Lisabona, tudi postelje, katere so nam na morji dobro služile. Tu sem našel dva jezuita, s kterima sem v Rimu v novicijatu bival. Povabila bi me bila rada na kosilo, pa ni bilo varno, ker v velikih mestih so zelo pazili na odpravljene jezuite, in ako so trije ali štirje skup bili, kar naglo so jih sumil.

Čez štiri dni podalo se nas je šest jezuitov v Milan. Poprej smo se še z vsemi družimi poslovili. V Paviji sem si pri izstopu iz voza levo nogo poškodoval, in to bolečino še zdaj po malem čutim. V Milanu smo ogledovali to prekrasno mesto in obiskalo nas je več jezuitov, med njimi tudi Španjci, ki so nam veliko povedati vedili o svoji osodi. Pa tudi mi smo jim grenko popisovali osodo šestnajstletne ječe. Od tod smo se napotili na Dunaj. Od štirinajstega avgusta do 3. septembra vozili smo se do Dunaja. Čez Kranjsko, Štajarsko in Avstrijsko bile so težavne in nevarne pota. Na Dunaj dospelvi ostali smo pri „Zlatem jagnjetu“.

Drugi dan smo skušali pozvediti, kako naj napravimo, da naglo dobimo zaslišanje pri njenem veličanstvu. Imeli smo sicer priporočilna pisma od avstrijskega poslanca do Kavnica, pa kneza tisti čas ravno na Dunaju ni bilo; bil je v Laksenburgu. Svetovali so nam toraj, naj se oglasimo pri prvem skrivnem tajniku, baronu Pihlerju. Ta gospod nas je prav milostljivo sprejel in rekel, naj sestavimo spomenico na njeno veličastvo, katero bo že on oddal. Ker smo pa že trideset lét živeli zunaj Nemčije, pozabili smo skoraj zelo nemško govoriti, še bolj pa pisati. Treba je toraj bilo, da nam je spomenico sestavil dober prijatelj. Baron Pibler jo je izročil njenemu veličanstvu, in 11. septembra smo bili zaslišani.

Lahko si vsak misli, kako veliko veselje smo občutili, ko smo zvedili, da nam je tako kmalo mogoče pred njeno veličanstvo priti. Odločeni dan smo najeli voz in se v Šenbrun peljali. Sprejel nas je o. Richter, spovednik cesaričine Marije Ane, prav prijazno in peljal v svojo sobo. Ko nas je dvorna gospá naznanila pri cesarici; prišla nam je sama naproti. Ko smo ji roke poljubili in povedali svoje prošnje, spregovorila je sama kakor dobra mati z nami in se mudila pol ure po raznih rečéh prašaje. Dala je vsakemu prosto si prihodnjo stanovanje in bivanje odmeniti. Jaz sem si izvolil Bocen, in priterdila mi je.

Hoteli smo tudi portugalskega poslanca obiskati, pa ni nam dovolil. Po zaslišanju pri cesarici dovolila

nam je tudi cesaričina Marija Ana zaslišanje. Roko poljubiti je le našemu bratu dovolila, nam duhovnom pa iz spoštovanja ne. Po obéh zaslišanjih peljal nas je o. Richter v svojo sobo; po dolgem razgovoru peljal nas je v krasno dvorano in pogostil z dobrim vinom in z dobro jedjo. To je bil za nas res tolažljiv in vesel dan. O. Richter je ukazal, naj nas v dvornem vozu na Dunaj peljejo.

Tiste štiri mesce, kar smo bili na Dunaju, bili smo velikokrat pri razni gospódi povabljeni. Nekteri so nas vabili, da so nas vidili; drugi, da smo jim prestane težave popisovali; slišali smo pa tudi mi veliko novega pri takih gostijah. Težko smo se v nemškem jeziku dobro izražali, to pa je bilo ljudém všeč, posebno ženskam, da so se smijale. Mize so bile vselej tako obdarovane, da sem se zarad oslabljenega želodca boleznibal.

Želel sem pa priti v priljubljeno mesto Bocen, kjer sem pred 33 leti filozofije se učil. Upal sem tam še svoje stare prijatle najti in z njimi stare dni preživeti. Ko sem od njenega veličanstva odmenjenih sto goldinarjev za pot prejel, odrinil sem z Dunaja 2. oktobra in sem 12. ravno tistega mesca srečno prišel v Bocen.

Tukaj toraj živim že deset lét mirno in zadovoljno in nezaslužnega me vsak spoštuje. Rad bi z duhovnimi opravili dušam kaj pomagal, pa šest in šestdeset lét starosti, slabe oči, tesnopersnost in slabe telesne moči mi ne dopuščajo, ob enem pa me tudi opravičujejo, ker kar ni moč, to se od nikogar tirjati ne more.

Pridni strežnik pri sv. maši.

(Dalje.)

Pustimo pa zdaj naše mašne strežnike in ozrimo se zopet na Abulhair-a.

Naj je bil ta mladeneč doma v hiši ali je svojega gospoda učenika spremljal k bolnikom, ali kamor si bodi, — povsod ga je vse na Boga spominjalo, kar koli je vidil ali slišal.

Spremljal je misijonarja večkrat v bližnje kraje, v Temeh, Kirman in drugam. O tacihih prilikah je z njim imel pobožne pogovore o svetih rečéh, ali je molil z njim psalme, ali so polja, cvetice, tiči, solnce dajali priliko k premišljevanju božje previdnosti. Celó arabci in mameluki, ki kamele vodijo ali gonijo in so silo divjaški in ob enem neverni in krivoverni, so bili omečeni in so mu bili vdani, ko so njegovo pohlevno obnašanje vidili.

Posebno spoštljivo in bogoljubno pa se je obnašal spremljaje mašnika, kadar je nesel sveto Popotnico k bolnikom, ki so prebivali po veliko milj daleč ob Nilu. Tekel je nekoliko naprej, da je čolnarje spodobno na to pripravil in podučil. Pòd na ladiji je nastlal z zelenjem, zadnji del je okinčal z lovorikami, po sprednjem delu je nastavljal dolgih palmovih vej.

Tako je mašnika spremljal z naklonjeno glavo, z neizrečenim spoštovanjem in svetim strahom. Ko sta s čolnom dospela do zadevnega kraja, je v prvo globoko nagnjen na zemljo pokleknil in je ponižno molil Jezusa v Najsvetejšem. Vse stvari je vabil, naj Stvarnika v podobi kruha ponižno molijo.

Obernjen k Nilovim valovom je govoril: „Veselite se, ker nosite svojega Stvarnika, pojte vodé hvalo Gospodu!“ Ako je vidil véasi, da je povodnji konj iz globočine valov glavo pomolil, ali če je zadel krokodila spečega na peščenih kupih, je vesel in na glas zaklical: „Dvignite se, dvignite se! Pojte hvalo Gospodu vi ribe, in vse, kar se giblje v vodah, naj hvali Gospoda!“ K

hvali Gospodovi je povabil tudi tiče, ki so letali pod nebom. Potem je ves zbran v mislih, časteč sv. Rešnje Telo, nepremakljivo gledal k mašniku na persi, ki je v srebrni pozodi nesel sv. Hostijo. Kadar pa sta na določeni kraj dohajala in iz ladije odrivala, bi bil pač rad vsim ondodnim prebivavcem na glas klical in oznanoval, da je Bog med njimi v podobi belega kruha. Ako je srečal turkov, beduinov in berberinov (barabra), ga je rudeče spreletovalo, kri mu kipela, ter je prosil Jezusa, naj s pers mašnikovih pošlje žarek svoje neskončne lepote in razsvetli temote teh nejevernikov. — Učite se cerkveniki in strežniki pri sv. maši lepih občutkov od tega mladenča. O koliko milosti in zaslužnj zaveržejo mnogi mašni strežniki in cerkveniki, ker si ne obračajo v svojo korist studencev dobrót, pri katerih se neprenehoma nahajajo!

Slepota Egipčanov, ki Jezusa še niso poznali, je silno terpičila dušo tega mladenča, in to ne samo takrat, ko sta bolnike prevedovala, ampak neprenehoma. Tako tudi vsak občutni verni katoličan ima veliko moliti in zdihovati za razsvitljenje slepega človeštva. Zato je tudi toliko lepih in primernih bratovštin: družniki Jezusovega presv. Serca molijo zlasti za lastno posvečevanje udov; Marijinega Serca za spreobrnjenje terdovratnih grešnikov; afrikanska bratovšina za spreobrnjenje zamurcev; Mohorjeva za čedno življenje Slovencev; ss. Cirila in Metoda za spreobrnjenje razkolnikov; in ko bi jaz imel kaj govoriti, ustanovil bi bratovšino, ktera bi molila za spreobrnjenje Arabov in Turkov s pristavkom: „O Jezus, zavoljo svoje smerti na križu se usmili ubogih Arabov in Turkov!“ — drugo za spreobrnjenje iramasonov in skritih sovražnikov s pristavkom zdihljeja: „O Jezus, zaradi Svojih britkosti na Oljski gori se usmili preganjane Svoje svete Cerkve, ponižaj in spreobrne nesrečne skrivne sovražnike!“ — in še eno, v kateri bi vsak družnik pošteno besedo zastavil, da ne bo nikoli več klel, in trikrat na dan rekel: „Češeno bodi Tvoje Ime!“ Nimam oblasti bratovštin postavljati; ne bilo bi pa brez sadú, ako imaš dobro voljo tudi le osebno, privatno od dobrotnega Boga prositi tacih dobrót.

Orodoviti rojstni dan.

II.

„Kje so risarije mesta?“ vpraša general.

„Nektere leže na mizi, druge so v predalu, vse sem prenovil.“

„Dobro tako!“ pravi general in potem začne: „Moji oficirjem ste se močno priljubili, posebno pa Oberonu.“

„On mi je bil vedno prijazen“, odgovori Hijacint, ne da bi se od podobe proč ozerl.

„On mi je povedal, da je danes vaš rojstni dan. Koliko let imate?“

„Devetnajst.“

„To je starost, v kateri se lahko upa še dolgo življenje.“

„Ne vselej“, žalostno odgovori jetnik, „v naših dneh tudi mladost ne smé se zanašati na dolgo življenje. Pregovor pravi: v mirnem času pokoplje sin očeta, v vojskinem pa oče sina. Moji stariši so mrtvi, toraj me bodo menda tujci pokopovali.“

„Vi ste danes otožnega duha, St. Florent, vi morate danes z nami obedovati, da bomo mogli praznovati vaš rojstni dan.“

Hijacint se generalu zahvali, in med tim ko oba

molčita, pridno nadaljuje svoje delo. Slednjič čopič verže iz rók.

„No, zdaj je doveršeno!“

„Pozabili ste pristaviti svoje ime.“

„O, vam je na tim mar ležeče?“

„Gotovo! ker to me bo vedno spominjalo na vas.“

To je govoril general z nekim posebnim poudarkom, ki ga jetnik ni zgrešil. Obšla ga je misel, da bo morda oproščen, in zato hoče general, da je še préd doveršena njegova podoba. Že je premišljeval, kako bo s svojo ljubljeno sestro-dvojčico se povrnil v svojo staro domovino Bretanjsko, ter tam pričakoval vgodne prilike zopet prijeti meč za kralja.

Ko se je iz tih misli predramil, bil je zopet sam in misel, da bi vse to znale biti le prazne sanje, mu obudi prejšno otožnost, ki ga ni hotela zapustiti, tudi potem ne, ko je pri mizi sedel na desnici generala in zraven svojega prijatelja Oberona. Vendar s časom so ga razvedrili in postal je prav vesel. General mu je bil ta večer posebno prijazen in mu je tudi zdravico napil, drugi oficirji pa so mu srečo voščili za njegov rojstni dan. Hijacint se je zahvaloval in odgovarjal po svoji prikupljivi navadi.

Ko je prišel prigrizek na mizo, dá general služabniku na tihem neki ukaz, na kar zapusti dvorano. Zdjajci pa se proti gostom oberne:

„Republika je danes razglasila postavo, ki tudi vas zadeva, St. Florent. Do sedaj se niso smeli postreliti tisti pri Kiberonu vjeti, ki še niso dosegli 21 lét; od sedaj pa zadeva tudi té obsodba smerti in se bo toraj tudi nad vami zveršila.“

Hijacint je pri tih besedah obledel, vendar z mirnim pogledom na generala vpraša mirno:

„Kedaj se ima sodba nad menoj zveršiti?“

„Zdaj! brez odloga!“

Zamolkli izrazi začudenja in studa sledé tim besedam, Oberon pa se vzdigne in pravi: „General, to vendar ne bo resnica, vi se šalite.“

„Da je resnica, spričujejo vojaki, katerim sem ukazal izvršitev, katero bodo nemudoma spolnili.“

Komaj je izgovoril, že so štirji morivci z nabitimi puškami stopili v dvorano.

„General!“ zakriči Oberon z nejevoljnim glasom.

„To vendar ni mogoče, da bi pustili koga ustreliti, ki ga imamo mi vsi za svojega prijatelja in komur ste vi sami kazali toliko dobrót. Drugač bilo bi pač manj grozovito pustiti ga v ječi, kakor pa delati mu upanje, ki se ne bo spolnilo.“

„Ako si je St. Florent sam delal upanje, jaz mu nisem dajal priložnosti; nikoli mu nisem dal besede varovati ga pred postavo.“

Mnogo republikanskih oficirjev se je pridružilo Oberonu in so prosili za življenje mladega rojalista, a general je ostal neizprosljiv. Hijacint je stopil pred generala in mirno in zavestno rekel:

„Jaz ne tirjam, da bi delali razloček med menoj in mojimi sotovariši; od kar je zvestoba do kralja postala hudobija, sem jaz toliko kriv, kakor oni. Vendar jaz tirjam nekoliko odloga, da se pripravim, predno grem od pojedine v smert.“

„Vojak, pa ni pripravljen umreti!“ zbadljivo odgovori general.

„Prav imate“, odverne mladi plemenitaš, „vojak mora vedno pripravljeno biti umreti.“

Potem se je obrnil k morivcem: „pripravljen!“ reče in gre skozi vrata.

Bila je lepa svitla noč. Strelci postavijo jetnika k zidu na dvorišču, na katero je bilo obrnjeno okno tiste sobe, v kateri smo pred vidili Hijacinta. Strelci

stopijo nekaj korakov nazaj; general je stal pri odper-tem oknu v dvorani opazujoč izveršitev.

Kar naenkrat pa skoči nekdo izpod okna Hijacin- tove sobe, se zažene čez dvorišče in obesi se obsojenemu okoli vratú.

„Hermanija, ali si ti?“ pravi Hijacint z zamolklim glasom prizadevajoč oprostiti se njenega objema.

Ta nepričakovana prikazen je vojake zbegala, da niso vedeli, kaj jim je storiti.

„Strelite!“ zavpije sestra Hijacintova, „ako mora umreti moj brat, pustite tudi mene ž njim umreti!“

Hermanija se ni mogla znebiti slutnje o osodi brata, katera se je nje bila polastila pri popoidanskem obisko- vanji; zato je zapustila svoj dom in se skrila pod znano okno, berž ko se je bila podala k počitku njena po- starna teta, pri kateri je stanovala. Dobro je čula veselost iz zgornje dobro razsvitljene dvorane, večkrat je tudi razločila glas svojega brata. Vendar sklenila je čakati tako dolgo, da se verne v svojo sobo. Na ta način je bila priča, ko so ga peljali k smerti.

Nekemu oficirju se je posrečilo njene okoli brato- vega vratú oklenjene roke razrešiti in jo stran potegniti.

„Streljaj!“ zakliče neki glas. — Še je sestra zad- njič slišala bratov glas — naslednji trenutek so mor- rivci sprožili puške in štiri kroglice so grofu Hijacint St. Florent-u odstrigle pozemeljsko življenje.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Vernih duš dan. Milgosp. škof J. Vertin.*) Tudi o blatu in snegu je bilo za spomin vernih duš ljubljansko pokopališe vse skozi olepšano, migljalo je po vsem velikanskem prostoru tisuč in tisučero lučic, ljudi pa so bile napolnjene vse pota proti sv. Krištofu kakor tudi ves tihi mirodvor. Velika je verna pobožnost za ranjke v ljubljanskem mestu in ni dvomiti, da čas svetega leta jo je še zvikšal. Opomniti smemo namreč, da še zlasti poslednji čas so bile oblegane spovednice po cerkvah in obhajilni oltarji, in s koliko gorečnostjo veliko ložej molijo posebej tudi taki za umerle, kateri so si sv. leto v zveličanje obernili in zapustili pot po- gube.

Opomnimo naj, da tudi milostni ameriški škof prečast. gospod J. Vertin, ki so se prešnji dan vernili iz Rima v Ljubljano, so vsih Svetnikov praznik na večer obiskali pokopališe pri sv. Krištofu, občudovali prelepo olepšavo in razsvitlavo, bili na grobu r. misijonarja Fr. Pirca, vidili njegov spominek ob cerkvi in brali napis na njem. Muditi se mislijo le malo časa v svoji domo- vini, potem pa verniti se čez široko morje v svojo škofijo.

V Vipavi, 23. vinotoka. Globoko užaljen primem za pero, — in kaj bi ne bil? napisati mi je žalostinka v spomin mojemu priserčno ljubljenu dobrotniku, pri- jatelju, oziroma vidnemu angelu varhu v naj nevarniši dobi življenja, v mladosti. Koliko mi je blagi gospod koristil s posojevanjem dobrih knjig itd., le samo lju- bemu Bogu je vse znano. Gotovo je, da le njemu se imam zahvaliti, da sem začel sestavljati slovenske pesni, on me je navduševal za kovanje lepih pesmic. Kako je bil vesel, ko sem mu kako novo delce dal prebrati, ali če je bral kaj takega v „Danici“. Preblagi ranji gospod je prvo mojo pesmico (Materno slovo) že leta 1862 preč. vredništvu izročil. Naj mu smem toraj za prebitko slovo hvaležnega serca v neizbrisljiv spomin položiti pri- čujoči „sonet“ na prezgodnjo gomilo:

Poverni Večni Ti dobrote Tvoje
V Sijonu novem rajske lepotije,
Raduj se v družbi Jezusa, Marije,
Želi, preblagi! tužno serce moje.

A kaj tugujem? — sej v domovje svoje
Si šel, kjer solnce večno jasno sije,
Kjer ni bolesti, solza več ne lije,
Mil'jono-glasni „Sveto“ zmir se pòje.

Če tudi tukaj ni Te več med nami,
Zaupno snidemo se nad zvezdami,
Kjer smert ljubezni zveze več ne ruši.

Častiti, ljubljeni dobrotnik mili!
Počij od truda sladko zdaj v gomili,
Gospodov mir bod' delež Tvoji duši.

Radoslav Silvester.

Zgonik, 23. vinotoka. (*Sv. misijon.*) Na Krasu, pra- vimo, je „terd svet“, a kamenje kraško (lepopisani ap- nenik), in pa kraški „teran“ daleč po svetu slovita. Ravno ko smo obhajali obletnico posvečevanja vseh cerkvá, in ko cerkev poje:

Nebeški grad Jeruzalem,
Ki k zvezdam kviško spenjaš se,
Iz živih kamnov zidan si, —

sta prišla v Zgonik znana dva mojstra, dušna kamnarja, ako ju smemo tako imenovati, preč. gg. očeta jezuita Dolijak in Lempelj, ki sta letos o binokostih v Sežani in na Opčinah obhajala sv. misijon. Vreme se je bilo „obregnilo“ koj v začetku: po daljnih gorah je zapadel prvi sneg, in pri nas je plal škropec, med tednom se je malo zvedrilo, a proti koncu misijona, zlasti v nedeljo 23. oktobra, na dan sklepa misijonskega, je skor ne- prenehoma lil dež kakor da bi se hudobni duh hudoval nad obilno vdeležitvijo pri svetem opravilu. Verli Zgon- čani in drugi verniki iz sosednjih duhovnij pa se niso dali zadrževati ne dežju ne ajdi, ki je ravno dozorejala, ter so vsak dan cerkev napolnovali, pazljivo sv. nauke poslušali in goreče svete zakramente prejemali. Po spo- minkih, ki so se obhajancem delili, se je razvidelo, da je o tej priliki bilo obhajanih čez 1200, dasiravno zgo- niška župnija šteje le nekaj čez 1000 duš. Lepi, veliki misijonski križ se je v cerkvi blagoslovil v nedeljo, 23. oktobra, in ko so preč. o. Dolijak (starejšim Zgon- čanom dobro znani, kajti bili so pred 26 leti ravno v Zgonku za duhovnega pomočnika) na leco stopili, ss. odpadke misijonske oznanovali, ter k sklepu s krepko besedo, kakor s težkim kladvom po sercih v cerkvi na- tlačeni poslušavcev tolkli: „Reši dušo! reši dušo!“ je nastal tak jok in stok, da je pridigarja pregiasil. Zunaj cerkve je curkoma dež lil, a v cerkvi obilne solze, kakor duhovni dež. voda, katero naj nebeški Zveličar premeni v žlahtno vince za večno zasluženje, dež, ki naj stoteri sad oplodi iz semena božje besede. Bog daj!

Od tukaj odpotujeta oo. misijonarja na Koroško, kjer bota imela sv. misijon v Jezerjah (Seeland), na meji Gorenjskega. Bog obilo blagoslovi povsod njihovo delo!

Pod Čavnom. (*O rimskem popotvanji.* [Dalje.]) 3. ju- lija ob 8 zjutraj bila je sveta maša gerško slovenska (po rusinskem obredu). Pontificiral je prevzv. nadškof Levovski Monsig. Sembratovič. Slavnostni govor imel je pa v ruskem jeziku njegov pomočni škof Sil. Sem- bratovič. Zvečer ob 6 pridigal je v poljskem jeziku P. Semenenko, general nekega kolegija v Rimu, in na to so bile litanije po latinskem obredu. Pontifikal je terpel gotovo čez tri ure.

4. julija ob 8 zjutraj bila je sv. maša po bulgar- skem obredu. Pontificiral je Mons. Nil Isvorov, škof

Macedonski. Govor je imel v slovaškem jeziku Mons. Slotta, kurat Strigonske škofije. Zvečer ob 6 bil je govor češki, imel ga je prošt dr. Štulc. Na to so bile péte litanije po latinskem obredu. Obredi so bili kaj lepi; pontifikal je terpel kake dve uri.

5. julija ob 8 zjutraj pontificiral je po latinskem obredu škof Strosmajer in imel je tudi govor med mašo. Subdijakon in dijakon péla sta epistelj in evangelij na omenjenih starih lecah v hervaškem jeziku. Zvečer o 5½ imel je slavnostni govor v čast ss. Cirilu in Metodu Mons. Schiaffino. Nato bile so zopet litanije po latinskem obredu. Po litanijah zapel je kardinal Di Pietro „Te Deum“. Sledil je Tantum ergo in blagoslov z Najsvetejšim.

6. julija pontificiral je v rumensko-slovenskem obredu zopet škof Strosmajer, pridigal je zraven v slovenskem jeziku preč. g. M. Kožuh, dekan Ljubljanske škofije.

Pri vseh obredih se je pélo prav veličastno in ginljivo. Krasni tenori, ktere sem tù slišal, mi še vedno donijo po ušesih. Govori bili so vsi prav primerni in velevažni, zlasti tehten bil je govor škofa Strosmajerja in Slovaka Slotte. Nikdar ne pozabim trenutka, ko je zadnji proti altarju obrnjen, roke proti nebu povzdignil ter ginjenega serca in solznih oči trikrat vedno glasuje zaklical: „Bože, spasi slavjanski rod!“ Nazoči so bili vedno skoraj vsi romarji. Dvakrat sem tudi tù maševal s svojim tovaršem. Maševal sem, moram reči, s posebnim čutom. Maševali smo pa vso tridnevno mašo ssv. Cirila in Metoda „in colore albo“. Tiste tri dni imel sem zopet priliko občudovati Slovanov pobožnost in tihoto med sv. opravilom. Bili smo pa tudi vsi kakor doma, kajti čeravno v središču laške zemlje in laškega duha, slišali smo vendar le slovansko petje, slovansko molitev, le slovanski glas! Stermé gledali so pri stranskih vratih na nas Italijani, in masiktero zavidno oko iskalo je, pa zastonj, v zločnosti in edinosti needinosti in nezločnosti, kakor smo potem po listih brali. V baziliko namreč ni smel noben drugi, razun romarjev.

Zadnji dan slovesnosti podali smo se še vsak s svojo svečo pod baziliko v spodnjo cerkev, ki je bila najdena še le pred nekaj leti in je enake podobe, kakor zgornja. Občudovali smo tudi tù spodej krasne starodavne slike; razkazoval nam jih je v latinskem jeziku mlad Irec, benediktinar. Med raznimi važnimi spominki vidili smo tudi naj važnejšega, in ta je grob sv. Cirila. Vidi se kamnita truga z napisom. Neizrečeno rad bi si bil vzel kak kamenček od onod v spomin, ali pri vsej serčni želji mi to ni bilo mogoče. Namesto tega dobil sem pa nekaj prav lepih slik Ciril-Metodovih. S tihim serčnim žebranjem v molitev ss. aposteljnom se priporočivši zapustimo spodnjo in gornjo cerkev in se podamo proti Vatikanu. Tega pa kaj prihodnjič.

Sv. Jožef.

(Poslovenjena.)

Kdor srečno tukaj če živeti,
Zveličano kedaj umreti,
Naj iše prav pogostoma
Pomoči svet'ga Jožefa.

Marije ženin zaročeni,
Rednik je Jezusov češeni;
Pravičen, zvest, nedolžen je,
Kar prosi on, doseže vse.

Ko Detice leži na slami,
On moli Ga v ljubezni sami,
O bégu varuje zvestó,
O zgubi iše prebridkó

Gospoda, ki je Stvarnik večni,
Je vareh sedaj Jožef srečni;
Mu strežnik je za vsaki čin
Očeta večnega zdaj Sin.

Se bliža smert, pa ni se bati,
Ker Jezus in Marija Mati .
Sta hladna Jožefu pomoč,
Je sladka njemu smertna noč.

S—v.

Razgled po svetu.

Laško. „Unità“ naznanja, da laški kralj in kraljica sta 1. listopada dospela z Dunaja v Monzo na Laškem. Pristavlja pa, da popotvanje ni bilo brez neugodnosti za kraljico, na ktere obrazu v soboto pri vojnem ogledu ni bilo več tistega solnca, kakor je telegraf naznanjal, da je sijalo na njenih ustnicah o prihodu na Dunaj. Bila je strudena, zamišljena in molčljiva, pravi dopisnik, bila se je malo prehladila. — O ravno tistem vojnem pregledovanju, piše dalje (kar tudi dunajski listi pripovedujejo), je tudi laški kralj imel neugodnost s konjem za ježo. Cesar in kralj sta imela konja zasesti, pa dva konja zaporedoma se kralju nista pustila zasesti, še le tretji, ki je bercal kakor prva dva, se je dal zasesti potem ko so mu za trenutek oči zavezali. Mislili so, da se konji boje laške uniforme in kralj je odložil čeljado z belimi peresi, ki so boje straši i avstrijskih konj, pa tudi to ni bilo dosti, dokler mu niso oči zavezali.

Italijanski romarji pred sv. Očetom in framasonski jeza, pa ljudsko nadgospodstvo. Nedavno je bilo tako silno veliko število italijanskih romarjev pred sv. Očetom Leonom, da je zaslišanje terpelo celo popoldne. To romanje se je že več časa poprej napovedovalo in framasonski časniki so vse to v nič devali. Romarjev, češ, je komaj kaka stotina, in to so dečki, ženske, duhovni, kmetje; za romanje se liberalni listi niso menili; bilo je v Rimu kakor bi ne bilo nič novega.

Odkar pa so bili romarji pred sv. Očetom, je tista potuhnjena vnémarnost neprevidoma zbučala v grozno jezo in razdraženost. Postali so jim romarji zakletniki, papež rovár in kdo vé, kaj še? Žolc se je liberalcem izlival še vse huje, kakor poprej pred tisuči Slovanov.

Od kod ta togota, to razdraženje? Da se dvajset tisuč Italijanov očitno kaže kakor dobri otroci namestnika Kristusovega, — to ni kar bodi! Tega prostomišljaki nočejo viditi in slišati. Toliko lét so se napénjali, da bi popolnoma spridili, spačili, pohujšali laško ljudstvo, kakor drugi prostomišljaki po družih deželah; zdaj pa neprevidoma vidijo, koliko spoštovanje, koliko podložnost skazujejo sv. Očetu, ne le daljni narodi, ampak tudi večina Italijanov: o tega pekel ne more tiho terpeti, to je tudi za mutastega izmed satanov preveč. Skušali so na prvo utajiti veliko število romarjev; no zdaj pa so jih vsi vidili v Šent-Petru, vsi so jih šteti zamogli.

Govorilo se je, da to je kmetiško ljudstvo. Pa kaj zato? pravi „La Voce“. Mar ljudstvo ni nič? Ali mar ljudstvo, ki ga radi imenujejo „nadgospodstvo“ (popolo sovran) kar na skok pa več ne šteje nič? Za prostomišljaške skazovanja, počenjanja in rogovilstva je liberalcem dober vsak capin in veljá za velikodušnega der-

žavljana; za katoliške opravila pa bi pošteni teržani in kmetje nič ne veljali? Kje je poštenje?

Toda laž je, da so bili vsi romarji vsakdanje kmetiško ljudstvo; na stotine jih je bilo iz italijanskega plemstva, katero so pričujoči zastopali. Bili so možje z zgodovinskimi in slavnimi imeni (kakor poprej med Slovani), in k tem so se družili zastopniki rimskega boljarstva (aristokracije), in premnogi izmed teh, ki se niso mogli osebno vdeležiti, so se vdeležili po telegramih in adresah. Teh pa je bilo tako veliko število, kakor so jih časniki naznenovali, da očitno pričajo, da prava Italija je s papežem, zakaj tisuči in tisuči, ki se romanja niso mogli vdeležiti telesno, so se vdeležili v duhu, pravi „Voče“.

To, to je zbudilo jezo framasonov in njihovega časništva, to je spreverglo njihovo farizejsko molčanje v tako ognjeno rohnenje.

Prava Italija tedaj se je začela kazati: podlaga umetnih taborjev in lažnjivih glasovanj (plebiscitov) je pretresena, overžena od novih taborov, ljudskih glasovanj. Do zdaj so govorili: vsa Laška je nasprotna papežu, čenčali so, da ves Rim je neprijazen sv. Očetu. Zdaj pa? Zdaj se kaže prava Italija, ki so ji poprej s strašili in umetno glas zaduševali. Hudodelni brezverci se tega bojé, ker dobro vedó, koliko premore narod, kateri hoče spoštovanje oltarjev, zagotovilo svoje vere, ktera je poprej brambo imela, in ki je naj svetejši cvet domače slave.

Ti možje, ki se zbirajo k nogam sv. Očeta, ki na grobu prvega namestnika Kristusovega zahtevajo svobodo in neodvisnost za očeta svojih duš, to so tisti, ki plačujejo težo davkov in živijo državo s svojim denarom; so tisti, ki ne hodijo na prisiljene tabore zbirat malo kričavcev, da bi lažnjivo rekli: to je italijansko ljudstvo. To so tisti, ki ne pritékajo k volitvenim piskrom, ki pa hodijo v cerkev; so tisti, katerim nova Italija ne daje ne častnih služb, ne vradnij, kateri pa rešujejo domovini čast, ker ji nadaljujejo naj blagši službo s tim, da ohranijo njeno slavo in njene izročila, neomadežano dobro ime in neskaženo vero.

To so tisti, ki ne razsajajo po cestah in ulicah; so tisti, ki jih ni tam, kjer merliče derhali skrunijo in napadajo ljudi v molitvi; kjer za poštenimi meščani berlizgajo in psujejo tiste, ki blagodušno priznavajo svoje lastne načela in ne prodajajo svojega lastnega prepričanja; so pa nasproti tam, kjer se spoštujejo in časte italijanske izročila, kjer se terpi za brambo svojih altarjev in svojega duhovstva. V tem pomenu piše omenjeni list in drobi take tehtne resnice, da se mora liberalni pekel pred njimi tresti in trepeče, ker vidi, da tudi zdaj bo resnica in pravica zmagala, kakor je dozdej še vselej.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

7. listopada. S. Prosdocim šk. — 8. S. Bogomir (Gottfried) šk. — 9. S. Božidar (Teodor) m. — 10. S. Andrej Avelin. — 11. S. Martin šk. — 12. S. Martin p. m. — 13. Tri in dvajseta nedelja po Bink. Varstvo presv. Dev. Marije.

Zahvale:

Št. 92. Pred dvema mesecema sem bil prav v hudi dušni in telesni zadregi. Da bi me Bog rešil teh skerbí, sem opravljal devetdnevnicó v čast sv. Jožefu, in sem se namenil, ako me Bog usliši, to očitno razglasiti. In res! tako čudno sem bil iz te zadrege rešen, da moram pripoznati, da le na prošnjo sv. Jožefa me je Bog uslišal.

Devetdnevnicó sem opravljal tako, kakor je naročeno v molitvenih bukvicah: „Vijolice sv. Jožefa“. Da se čast sv. Jožefa vedno bolj širi in da bi se jih več njegovi priprošnji priporočalo, želi prav iz serca

K. L.

Št. 93. V posebno hudi zadevi sem na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa uslišan, toraj bodi Njima naj priserčniši zahvala naznanjena!

G.

Št. 94. Prav huda zadrega, kjer je bilo tudi moje dobro ime v nevarnosti. se je na pomoč sv. Antona in N. lj. Gospé srečno rešila. Žaupajte, prosite, hvalite!

B.

Št. 95. Uslišana sem v prav težavni in zamotani zadevi; bodi češena N. lj. Gospá presv. Jezusovega Serca od vsih stiskanih serc!

M. C.

Št. 96. Serčno zahvalo očitno naznanjam N. lj. Gospéj! Že 50 lét stara — sem imela na obéh očéh mrene; že pred tremi leti slepa sem klicala na pomoč Marijo, Našo ljubo Gospé. Ona je umetnemu zdravniku pomoč sprosila, ko sem tudi v špitalu v Gradcu, kjer sem bila čez 25 dni, k Nji klicala, — v strašnih bolečinah sem jo vedno na pomoč klicala. Zdaj pa ji tisočkrat zahvalo očitno naznanjam, da mi je pogled podelila! Od veselja ne vém, kaj gledati in občudovati, ko zopet vidim. O Marija, tvoja podoba je veselje mojim očém!

Hvaležna I.

Št. 97. Čez sedemdesetletna vdova sem bila rešena prehudega terganja, ko smo domači začeli v drugič 9dnevnicó opravljati. Vsi se zahvalujemo Naši ljubi Gospéj tolikrat, kolikorkrat serce udari.

S Poljske fare.

Helena Avšič.

Št. 98. Večni Bog bodi češen in hvaljen! Na priporočevanje k Marijinemu svetemu Sercu, sv. Jožefu in sv. Roku se mi je odstranila bolezen raka, za kar je bila prav velika nevarnost. Češena Marija! Češen bodi sv. Jožef!

M. M.

Št. 99. Na prošnje Marijinega sv. Serca, sv. Jožefa in sv. Lucije se mi je oko popolnoma ozdravilo, ko sem poprej prav slabo in megleno vidila; zato nimam besedi, da bi se zamogla zadosti zahvaliti. Češen in hvaljen bodi Bog v svojih svetnikih!

Margareta Jeriha.

V molitev priporočeni:

Prav blag dušni pastir za vterjenje zdravja živo priporočen. — Spokorniki sv. leta za blaženo stanovitnost. — Oče in mati priporočata sedemletnega sina, ki si je pri strelu oči poškodoval in oslepel. — Mati priporoča hčer, kateri se je zmešalo, da bi zopet pridobila zdravje. — Oseba v nenavadno hudih dušnih težavah prav živo priporočena za rešenje. — Duhovnika v Istri za opušenje ostudnih bogokletev, zanikarnosti in mlačnosti v Božji službi. Naj blagovolijo čast. udje prav goreče moliti za opušenje tacih, hudo vkoreninjenih razvád. (Ker je Bogú enako lahko uslišati v velikem, kakor v malem, zato pridenemo v to prošnjo še vse druge duhovnije, v katerih je v navadi ta strašna pregreha. Devetdnevnicó v ta namen imajo pri Bogu veliko zasluženje. Kdor k odpravljenju bogokletja pripomore, stori veliko dobro v prid človeštva in pripomore ob enem narodu k oliku, ker bogokletje je ena naj ostudnih surovosti. Vr.) — Bolan na roki, kteremu drugi pomočki nič ne zdajo, se serčno priporoča družnikom bratovšine N. lj. Gospé in sv. Jožefu za ljubo zdravje. Zahvala po uslišanji se očitno naznani. — Nektare stare osebe, da bi terdovratnost premagale, se spreobrnile in zveličale. Neka oseba, da bi dospela do svoje pravice.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

7. listop. Treba je vselej delati z ljubeznijo in pohlevnostjo, bodi si očitno ali skrivno. Psovanje serca od Boga in od človeka odvrača.

8. Milost stanovitnosti je naj tehtniši izmed vsih, ona je krona vsih milost.

9. Ni težko brez človeškega tolažila biti, kdor nebeško tolažilo ima.

10. Izvoli si dvoje stanovanje: v Bogu in sam v sebi; nikoli ne boš vidil Boga brez dobrote, in nikoli samega sebe brez revšine. (S. Frančišk Sal.)

11. Ako svoje pomote rad zakrivaš, kaj se pa tolikanj veseliš, ako se slabosti družih razodevajo?

12. Veliko oséb čisto nič ne napreduje v dobrem, ker svojemu dušnemu vodniku ne odkrijejo odkritoserčno tistih strást, ktere so prava koreuina vsih njihovih ponót. (S. Fr. Sal.)

13. Vari se bližnjega dražiti, zasmehovati in žaliti. Prav nič veliko se ne potrebuje, da pride do zaničevanja in smertnega sovraštva. (S. Fr. Sal.)

Listek za raznoterosti.

Zoper skrunjenje nedelj in praznikov. Katoliška družba je v seji 26. u. m. sklenila državnemu zboru po zgledu nekterih društev poslati prošnjo, naj bi kaj storil za boljše posvečevanje nedelj in praznikov.

Tombeło napravi katoliška družba 6. listopada, to je, v nedeljo-večer. Začetek je ob 6 zvečer.

Sarajevski nadškof dr. Jožef Stadler je bil preteklo nedeljo v Ljubljani, in odrinil je v ponedeljek dalje proti Rimu, kjer bo za nadškofa posvečen. Stanoval bode ondi v kolegiju ogersko-nemškem, kjer je študiral. Prav priljuden in ponižen gospod; še nima 40 lét. Bog daj srečo!

Epistola Encyclica SS. Domini Leonis PP. XIII: „Grande Munus“. Editio slavica poliglotta. To prelepo delo, to je, Enciklika sv. Očeta Leona XIII o slovenskih aposteljih Cirilu in Metodu, je ravnokar v Pragi prišlo na svitlo in dobiva se v „katoliški bukvarni“ po 1 gld. Dano je na svitlo v latinškem, češkem, slovenskem, poljskem, lužiškem, hervaškem, ruskem in bulgarskem jeziku (poslednje dvoje v cirilici), — tedaj v 7 slovenskih narečjih. V slovenskem, ki stoji precej za češkim, bi oziroma jezika sem ter tje želeli nekoliko drugač (zlasti napis je zavít po drugem narečji); delo pa je kaj lepo in v veliki obliki, vredno, da ga vsak olikanec ima v svoji knjižnici in pridno prebira.

„Die Reliquien-Verehrung in der kath Kirche“, von Dr. Peter Bruder, je v mnogem oziru prav koristna in mična knjizica, 128 str., v katoliški bukvarni. — Tako tudi: „Normalbuch für die Brüder und Schwestern des 3. Ordens“, v. P. Igu. Jeiler, cena 81 kr.

Za mladino kakor nalaš je: „Der brave Kristian, oder das Schulkind“, von Bruns, s 24 sličicami, 48 str., cena 15 soldov.

Opazka. (Na priporočilo č. g. B. bodi naznanjen naslednji popravek:) V Mohorjevi knjižnici: „Hoja za Marijo“ je v vvodu precej v drugi verstici za stavkom: „Stari pregovor pravi“: tiskar čisto spregledal naslednji stavek: „Besede ginejo, zgledi vlečejo“. Naj torej te besede blagovoljno vsak sam pristavi.

Iz Hrenovic. Med duhovnimi vajami 31. avgusta t. l. je na Studencu pogorelo sedmerim gospodarjem vse;

za nje so mi nekteri preč. gg. pri duhovnih vajah zložili 8 gl.; pozneje so še darovali prečastiti gospodje: Jan. Hofstetter, dekan, in Ant. Brodnik, katehet in duh. pom. v Postojni, po 5 gl., Jan. Sajevec, župnik, 5 gl. in Jan. Škvarča, katehet in duh. pom. v Slavini, 1 gl. Vsem blagim gospodom naj poverne Gospod obilno!

Dr. J. Sterbenc, župnik.

Hud potres je bil zopet 23. vinotoka v Zagrebu. Mnoge poslopja so dobile razpoke.

Deržavni zbor se prične 14. listopada. — Zbor za skupne avstro-ogerske zadeve (obe delegaciji) se je pričel 27. vinotoka.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Knežaku: Brezovški farmani po č. g. župn. J. Potočniku 20 gl.

Za pogorelce v Dobračevi v Žirovski fari: Brezovški farmani po č. g. župniku J. Potočniku 15 gl.

Za pogorelce v Cerkljah: Brezovški farmani po č. g. župn. J. Potočniku 20 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Brezovški farmani po č. g. župn. J. Potočniku 50 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Brezovški farmani po č. g. župniku J. Potočniku 50 gl. — Ornovasa 50 gl. — Kamnik po preč. Monsign. dekanu J. Križaju 34 gl. — Po pn. g. kan. P. Urhu 20 gl. — Marija Košir 1 gold. — Z Dražgoš po č. g. duhovnem pastirji Fr. Bonceljnu (4. okt.) 5 gl. in zdaj zopet 2 gl.

Za deško sirotišnico v Ljubljani: Ornovasa 5 gl.

Za sv. Očeta: Brezovški farmani po č. g. župn. J. Potočniku 10 gl. — Po pn. g. kan. P. Urhu 3 gl.

Za afrikanski misijon: Brezovški farmani po č. g. župniku J. Potočniku 10 gl.

Za misijon mil. g. škofa J. Vertina: Dve gospodičini 10 gl. — Pn. g. kan. Andr. Zamejic 10 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. J. K. v Gorici 16 gl. — Brezovški farmani po č. g. J. Potočniku 10 gl. — Ornovasa 3 gl. — Vidovski šolarji 2 gl. 15 kr. — Neimen. 34 kr.

Za francosko bratovšino za verne duše v vicah: Brezovški farmani po č. g. župn. J. Potočniku 10 gl.

Za sv. leto: Po pn. g. kan. P. Urhu 4 gl.

Za študentovsko kuhinjo: Brezovški farmani po č. g. župniku J. Potočniku 10 gld. — Ornovasa 2 gld. — Neimen. 24 kr. — Č. g. Št. Jenko 1 gld. — Č. g. M. Karba 1 gl. — Neimenovana 1 gl., ko zahvala za prejeto veliko dobroto na prošnjo N. lj. G. presv. Serca. — A. D. 10 kr.

Opomba. V ponedeljek, kakor v osmini vernih duš, bo ob 7¼ pri Naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca sv. maša za tiste ljube ranjce, ki jih dobrotniki naše šolske mladine imajo v večnosti, ali ktere želé posebej priporočiti, kakor tudi za občutljive potrebe živih samih. Vr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. E. na Zal. L.: Sporočeno pri odpravištvu in zgodilo se bode. — G. Iv. Č—lj v Gor.: Izročili založništvu in doposlane bodo števil. — G. V. v K.: Vse se bode storilo; ena sv. maša je že opravljena. Gratulor ad viud. Pozdravljeni „tutti quanti“! — G. K.: Priserčna hvala! Carissime, cura salutem. —